

[Ellen Strange Petersen.]

væsentligste ved lovforslaget, at politiet får ret og pligt til at skride ind i sådanne tilfælde, og jeg kan forstå, at Politimesterforeningen står bag ved dette ønske.

Om der eventuelt kan være detaljer i lovforslaget, der skal ændres, må vi se nærmere på i udvalget. Egentlige forbrydelser tror jeg ikke en lovændring kan afværge, men hvis blot antallet af vådeskudsulykker kan bringes ned, er jo også meget nået.

Hvad angår springknive, vil jeg gerne slutte mig til den højtærede justitsministers bemærkning, at de ikke er til nogen som helst nytte, men meget let giver anledning til misbrug. Jeg tilsiger lovforslaget støtte.

Aage Fogh: Jeg kan på mit partis vegne tilsige den højtærede minister velvillig behandling af lovforslaget i det udvalg, som vi venter bliver nedsat.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at lige så vigtigt som at gennemføre de her foreslåede ændringer var det måske, at vi fik forældrene gjort opmærksom på, at de navnlig over for mindreårige børn har et stort ansvar, hvad angår leg med våben og lignende. Det er fast utroligt, hvad børn med forældrenes vidende får lov til at lege med, når man tænker på de farlige konsekvenser, det kan have.

Jeg kan ikke garantere for, at hele mit parti vil være indstillet på at tage lovforslaget, som det foreligger, men jeg håber, at når vi får de oplysninger, der kan gives i udvalget, vil den store part af partiet kunne stemme for den skærpelse af loven, som jeg mener er tiltrængt.

Herluf Rasmussen: Med den fremsynethed, som den højtærede justitsminister til tider lægger for dagen, kan det ikke være overraskende for ham, at netop det her foreliggende forslag har mit partis fulde sympati. Vi har forfulgt netop denne sag med den allerstørste interesse, og jeg skal henvide til det spørgsmål, som jeg den 17. september 1962 rettede til den højtærede

justitsminister. Jeg skal ikke gentage indholdet af spørgsmålet og af svaret ved den lejlighed, men jeg tror, det har en vis værdi at pege på det, der blev trukket frem i til-lægsspørgsmålet. Jeg tror, det har ikke ringe betydning, at disse lovændringer får den virkning, som vi ønsker de skal have.

Ved det foreliggende lovforslag tager man altså skridt til, at de farlige salongeværer og luft- og fjederbøsser trækkes ud af lovens undtagelsesbestemmelser og simpelt hen karakteriseres som skydevåben med de deraf følgende restriktioner, og det er vi helt indstillet på. Men når dette er sagt og den højtærede justitsministers initiativ er anerkendt, må det retfærdigvis anføres, at bestemmelsernes effektivitet svækkes af flere grunde, som jeg skal komme lidt ind på.

Det forekommer mig at være en svækkelse, når det i lovforslagets § 2 fastslås, at de nye regler ikke skal finde anvendelse med hensyn til personer, der ved lovens ikrafttræden er i besiddelse af de omhandlede våben. Denne bestemmelse er efter min opfattelse meget uheldig, så meget mere som loven ifølge § 3 skal træde i kraft den 1. juni 1963. Det vil, så vidt jeg kan bedømme det, i realiteten sige, at alle de, der inden denne dato skaffer sig de våben, som loven netop søger at belægge med restriktioner, har en mulighed for at slippe fri for at følge lovens hovedbestemmelser. Jeg tror, det er meget uheldigt, og specielt vil jeg tro, det er uheldigt årstiden taget i betragtning. Netop foråret er erfaringsmæssigt sæson for salg af disse våben, og jeg tror ikke, man skal vente hos våbenhandlerne at finde nogen idealistisk interesse i at holde salget nede på det mindst mulige; tværtimod tror jeg, der vil blive gjort alt tænkeligt for at fremme salget i den periode, der er tilbage, så lagrene kan blive tømte. Derfor tror jeg, at hvis loven skal have den tilsigtede virkning, må dens ikrafttrædelsestidspunkt komme noget før.

Mit tillægsspørgsmål i sin tid til den højtærede justitsminister gik ud på, at jeg fandt det rigtigst, at de i København og på Frederiksberg praktiserede bestemmelser,